

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนักการศึกษาและนักจิตวิทยาต่างยอมรับกันว่า การที่นักเรียนจะเรียนได้ก็เพียงใคนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือเชาวน์ปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีองค์ประกอบอื่นที่ไม่ใช่สติปัญญา เช่น ทักษะ ทักษะในการเรียน ความสนใจและบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

แฮรี แมคคอกซ์ (Harry Maddox 1965 : 9) ได้ทำการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้าน สติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 ขึ้นอยู่กับความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 30-40 และขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อีกร้อยละ 10-15 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แอน อนาสตาซี (Anne Anastasi 1967 : 141) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา

สำหรับองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา แฟรงค์ เอส ฟรีแมน (Frank S. Freeman 1965 : 461) พบว่า ความสนใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่น่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพราะนักเรียนที่มีความสนใจในการเรียนจะทำให้เกิดความตั้งใจเรียน และการเรียนด้วยความตั้งใจจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียน และสามารถจดจำเนื้อหานั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มาร์วิน เพาเวล (Marvin Powell 1963 : 330) ที่ว่าความสนใจเป็นแรงกระตุ้นในการทำงานหรือทำให้ได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้นสูง นอกจากนี้ สุมิทร คุฎากกร (2518 : 87) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้อาจจะมีผลสัมฤทธิ์สูง เมื่อผู้เรียนมีความต้องการและสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ และตรงกับความคิดเห็นของ วิลเลียม ซี มอร์ส (William C. Morse 1968 : 138) ที่ว่าความ

สนใจของเด็กเป็นกุญแจสำคัญในการเรียน ถ้าเด็กเกิดความสนใจในสิ่งใดแล้วก็จะทำงานด้วยความพากเพียร รอบคอบ และรู้จักใช้ความคิด เรียนด้วยความตั้งใจจริงและละเอียดละออ

ในค่านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น องค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ กานดา ณ กลาง (2514 : 3) ได้กล่าวไว้ว่า "การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกับการเรียนรู้อื่น ๆ กล่าวคือ ต้องอาศัยแรงจูงใจ แรงจูงใจดังกล่าวอาจเป็นผลมาจากทัศนคติต่อการเรียนภาษาเพื่อให้เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา หรือความก้าวหน้าในอาชีพ หรือเพื่อก้าวเข้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้น" ทั้งนี้ สอดคล้องกับคำกล่าวของ วอลเลส อี แลมเบิร์ต (Wallace E. Lambert, quoted in Jakobovits 1971 : 244) ที่ว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนขึ้นอยู่กับทัศนคติและการทำความเข้าใจต่อการเรียนภาษานั้น ๆ ของผู้เรียน

นิสัยในการเรียนที่ดีก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ดังที่ เฮนรี ซี ลินด์เกรน (Henry C. Lindgren 1969 : 49-51) ได้ให้ความเห็นว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับคามินิสัยในการเรียนคือถึงร้อยละ 33 การมีความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เขาวนปัญญา ร้อยละ 15 นอกจากนั้นก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาวิเคราะห์นิสัยในการเรียนของนักเรียนระดับ 7 และระดับ 8 จำนวน 725 คน ของ ฮาโรลด์ แอล คาร์เตอร์ (Harold L. Carter 1961 : 51-56) ที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ดังนั้น นิสัยในการเรียนจึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งอาจมีส่วนในการช่วยส่งเสริมหรือชักชวนการเรียนนอกเหนือจากเขาวนปัญญา นิสัยในการเรียนที่ดีที่สร้างขึ้นในระหว่างที่เรียนจะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้

จากเหตุผลที่ว่านิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาก จึงทำให้เป็นที่น่าศึกษาวานิสัยใน

การเรียนรู้ ความสนใจในภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใฝ่่านการเรียนรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษ เกือบครบตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 และอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนั้นความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นนี้ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอีกหลายอย่างนอกเหนือจากเชาวน์ปัญญา ผู้วิจัยจึงใคร่ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นประโยชน์แก่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ของ มานพ ไชยตระกูล (2524) พบว่านักศึกษาที่มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูง จะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีทัศนคติต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เอกฉัตร ทัศรา (2528) ที่พบว่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพณิชยการในภาคกลาง นอกจากนั้น วิลเลียม เอฟ บราวน์ และเวย์น เอช โฮลซ์แมน (William F. Brown and Wayn H. Holtzman 1967 : 5-21) ได้ทำการศึกษาพบว่านิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ส่วน นิธิมา คุ้มรพีเพง (2525) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลกลุ่มที่ 2 เขตกรุงเทพมหานครและพบว่าความสนใจในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้คือ

1. นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร
2. ความสนใจในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร
3. ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร
4. นิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
2. ขอบเขตของตัวแปร (Variables)
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ
 - 2.1.1 นิสัยในการเรียน
 - 2.1.2 ความสนใจในภาษาอังกฤษ
 - 2.1.3 ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งใช้เป็นตัวแปรเกณฑ์ (Criteria Variable)

ข้อกกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ถือว่า การออกแบบสอบ และแบบสำรวจของตัวอย่างประชากรในวันและเวลาที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการวิจัยครั้งนี้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสนใจในภาษาอังกฤษหมายถึง ความรู้สึกชอบ การเอาใจใส่หรือจจจ้อ และความคิดเห็นที่จะทำคามกิจกรรมและข้อความที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสำรวจความสนใจในภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
2. ทักษะคือภาษาอังกฤษหมายถึง สภาพความพร้อมทางจิตใจในลักษณะการยอมรับ การคัดค้าน การเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ตลอดจนการชอบหรือไม่ชอบของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบวัดทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
3. นิสัยในการเรียน หมายถึง ทักษะและเทคนิคในการเรียนที่นักเรียนปฏิบัติเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัย โดยเฉพาะวิธีการทำงานและการใช้เวลาเรียนซึ่งวัดได้จากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ.615) ที่วัดได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหาร นักการศึกษา และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในการส่งเสริมนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษแก่นักเรียน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป